

Orzecznictwo administracyjne, jasno wskazuje, że przepis art. 41 ustawy o pomocy społecznej nie może w żadnym razie prowadzić do powstania sytuacji, w której wnioskodawca uczyni z pomocy społecznej swoje stałe źródło utrzymania. Interpretacja taka byłaby niedopuszczalna jako całkowicie sprzeczna z intencją ustawodawcy, a zwłaszcza z ustanowioną w art. 2 ust. 1 ustawy, zasadą pomocniczości.

Zadaniem pomocy społecznej jest wspieranie osoby i rodziny w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwienie im życia w warunkach odpowiadających godności człowieka, a także zapobieganie wskazanym w art. 2 ust. 1 ustawy trudnym sytuacjom przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem, przy czym rodzaj, forma i rozmiar świadczenia powinny być odpowiednie do okoliczności uzasadniających udzielenie pomocy, zaś potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy społecznej powinny zostać uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej.

Z przepisu art. 39 ustawy wynika, że zasiłek celowy może być przyznany w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej. Użycie terminu może oznaczać uznaniowość - nie obowiązek, w zakresie przyznania zasiłku i konieczność wzięcia interesu strony i interesu publicznego. To wzięcie i ocena interesów następuje, gdy spełnione są pozostałe kryteria uzyskania świadczeń z pomocy społecznej, do których należą m.in. kryterium dochodowe, a także ubóstwo, bezdomność, bezrobocie, długotrwała lub ciężka choroba, niepełnosprawność, zdarzenia losowe czy sytuacja kryzysowa.

Przyznanie środków pieniężnych na sfinansowanie szczegółowo wskazanych we wniosku potrzeb, tj. zakup pieca, remonty i naprawy, zakup leków, sfinansowanie dojazdów do lekarzy i inne, należy zakwalifikować jako zasiłek celowy. W świetle regulacji art. 39, w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może być przyznany zasiłek celowy, w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu.

W opisywanej sprawie nie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek rozumiany jak powyżej oraz w kontekście charakteru pomocy społecznej w jej całokształcie. Rozstrzygnięcie organów w tym zakresie nie przekroczyło granic uznania administracyjnego.

Zdaniem sądu, skarżący nie wykazał, aby jego sytuacja cechowała się szczególnością uprawniającą do uzyskania wnioskowanego świadczenia. Sytuacja życiowa skarżącego została opisana i wnikliwie przeanalizowana, wskazano z jakich form i z jakiej wysokości pomocy skarżący ostatnio korzystał, wskazano na niemożliwość zaspokojenia wszystkich, nawet uzasadnionych potrzeb osób ubiegających się o wsparcie z pomocy społecznej, bo MOPS posiadał na zasiłki celowe kwotę 25 000 zł na cały rok.

*Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. II SA/Bk 858/21*

Źródło: [CBOSA](#)